

ROBOT

PetraLouise Muris

" ROBOT."

Geschreven en geïllustreerd

door **PetraLouise Muris.**

(Petronella Louise Muris)

Voor kinderen rond 10 jaar.

Waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven kinderboeken van bovenstaande auteur zijn **zonder reclame** of **gebedel** voor goede doelen of stichtingen **gratis voor eigen gebruik** te lezen, te downloaden of te printen

via de **originele site:** kinderboek-online.nl

Let op de voorwaarden op bovenstaande site.

Deze **kindvriendelijke site** is voorzien van **kindveilige keurmerken.**
Wereldwijd geregistreerd.

Bladzijde

Hoofdstuk

3	1	Het is iets uit de oudheid.
7	2	Graaf mij uit.
12	3	Een halve robot.
15	4	Van de berg.
20	5	Alles opnieuw.
26	6	De geschiedenis herhaald zich.

Dit is mijn laatste boek online.

Veel plezier en blijf lezen!

Groeten PetraLouise Muris.

HOOFDSTUK 1

HET IS IETS UIT DE OUDHEID.

“Waf, waf!” blaft Knars.

Van de schrik staat de kam op zijn rug recht-overeind.

Het ding waartegen hij krabbelt maakt steeds meer geluid.

“KR, PIEP, KR!”

Hij krabbelt nogmaals wild met beide voorpootjes aan het geluid makende ding.

“KRRR, PIEP! PIE-IEP! TUUT!” klinkt het nu nog luider.

Omdat het ding plots meer lawaai maakt deinst Knars angstig en hard blaffend achteruit.

“Waf, waf, wafwafwaf!”

“Heb jij iets gevonden Knars?” schreeuwt zijn baasje Kiki van veraf.

“Ligt daar een bot en krijg jij het niet uit de grond? Of zie jij een slang?”

Kom hier Knars, misschien is die giftig!”

Knars denkt er niet aan om naar Kiki te gaan. Eerst moet het griezelige ding weg.

Kiki komt langzaam naderbij.

Nu ziet hij waar Knars tegen blaft.

Hij blaft tegen iets dat geluid maakt.

Hij heeft geen idee wat het ding is.

Ook **hij'** is er bang voor.

“Kom Knars we gaan gauw naar huis.

We halen Buck erbij. Hup, kom mee!

Misschien is dat ding gevaarlijk.”

Knars blaft nog even tegen het ding maar holt dan achter zijn baasje aan.

“Buck, Buck waar ben je!” schreeuwt Kiki van een grote afstand naar zijn grote broer.

“Wat is er, jij bibbert helemaal.
Is er iets gebeurd Kiki?”

“Buck,” hijgt Kiki.

“Knars heeft een eng ding gevonden!

Het is vast iets van vroeger!

Het maakt lawaai, het is vast gevaarlijk.

Zij hadden vroeger toch gevaarlijke dingen?”

“Hoe ziet het eruit?”

“Het ding is klein en het glimt, ik heb nog nooit zoiets gezien!

Misschien ploft het wel uitelkaar!

Zelfs Knars is er bang voor!”

“Misschien is het iets uit het verleden,” meent Buck. **“Wellicht van voor de grote steen.”**

"Ik leg je nog wel uit wat er vroeger met onze planeet gebeurd is.

Jij moet weten dat die belevenis erg heftig was.

Nou, laat ik maar eerst met jou mee teruglopen. Dan kan ik zien wat het is.

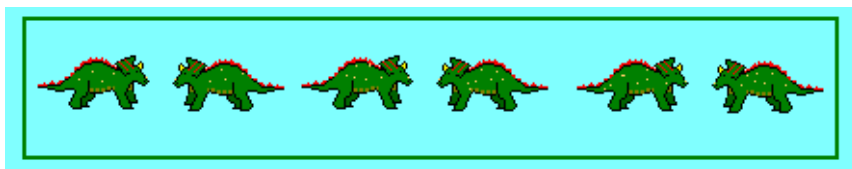
Ik bekijk dat ding wel even.

Hoe klein is het? En het maakt herrie zeg jij?"

Buck volgt Kiki naar het ding dat nog steeds herrieachtig tekeer gaat.

Ook hij is er bang voor maar hij laat het nog niet blijken. Hij doet net alsof hij niet bang is.

Hij lijkt erg moedig maar dat is hij niet.

HOOFDSTUK 2

GRAAF MIJ UIT.

Buck staat ruim 2 meter van het ding vandaan.
Verder durft hij niet.

Het ding maakt nog meer lawaai dan voorheen.
Ook Buck is bang dat het zal ontploffen.

“Laten wij hulp gaan halen, Kiki,” zegt hij vlug.
“Misschien weet iemand wat ermee moet
gebeuren. Misschien moeten wij het ingraven.”

Knars blijft achter.

Hij probeert met zijn harde geblaf het ding te
verjagen.

Hij gromt en laat zijn tandjes zien.

Dan krabbelt hij opnieuw tegen het ding.

Plots schiet er een luikje omhoog.

Er komt een blauw licht tevoorschijn.

“Waf, waf,” blaft Knars geschrokken.

“Grr waf, waf!”

“Nee maar! Een dinosaurus!” klinkt het plots.

**“Het blaft. Nu weet ik hoe een hond er vroeger uitzag. O, NEE!
Ik ben in de tijd terug! Welk jaar is dit?”**

Buck draait zich meteen om.

Hij hoorde echt dat het glimmende ding iets zei.
Langzaam loopt hij terug en vraagt verbaasd:
"sprak jij? Zei jij iets? Kun jij praten?
Zeg dan nog eens iets?"

“Jullie zijn mensen uit de steentijd!”

“Die leefden zo een 2 en een half miljoen jaar geleden.

Ik heb geleerd dat dinosauriërs eerder bestonden maar ik zie hier toch duidelijk één. Ik kan niet dromen, nog fantaseren, maar... hoe kom ik hier?

Ik wil naar mijn eigen tijd terug!

Dat is het jaar 23.. honderd .. 54

Waarom merkte ik niets van deze reis naar het verleden?

Oei, ik zit vast, graaf mij uit!”

“Dit is het jaar 20 duizend na de val van de grote steen,” pruttelt Buck tegen het ding.

“Ik wil jou wel uitgraven, maar ontplof jij dan niet?”

“Natuurlijk niet, jij ziet toch wel dat ik een oude huisrobot ben, geen bom!

Ik ben geen luxe robot, die lijken op mensen. Maar ik kan veel meer dan zij.

Ik bestel boodschappen en ruim die op.

Ik kan koken en de was doen.”

**“Ik houd het huis schoon, ik poets graag.
Ik kan heel teder baby's verzorgen en de
kinderen naar school brengen.**

**Jij moet verder kijken dan je neus lang is,
ook al zie jij alleen maar een werkmachine op
lichtenergie.”**

**“Hoe kan dat nou, jij bent een klein dingetje!
Hoe kan een ding nou praten!
Licht energie? Wat is dat en wat is een school?”**

**“Gewoon energie uit licht, dat is stroom uit
daglicht wel te verstaan.**

En een school is waar je sommen leert.

Ieder kind zou naar school moeten.

**Maar in jullie tijd, deze tijd, bestaan er nog
geen scholen of dagverblijven waar kinderen
kunnen studeren.**

En er bestaat geen lichtenergie.

Want jullie leven in de steentijd.

**Jullie gebruiken stenen gereedschap en
gereedschap van botten natuurlijk.”**

Ik ben helemaal geen klein dingetje, jij ziet mij niet helemaal!

Ik ben veel groter dan mijn kop alleen.

Ik heb ook een lijf maar dat zit behoorlijk vast. Graaf mij uit!”

“Ik zal jou proberen uit te graven.

Dat zal wel even kunnen duren want de grond is hier keihard,” zucht Buck.

HOOFDSTUK 3

EEN HALVE ROBOT.

“Hier was pas een aardverschuiving,” legt Buck de robot uit.

“Ik denk dat jij daardoor tevoorschijn kwam. Deze rotsen zijn kaal, er groeit hier haast niets. Als het regent verschuift de zandlaag dan is het hier erg gevaarlijk.

Dan spoelt het zand tezamen met talloze stenen de berghelling af.

Jij lag hier begraven want wij zagen jou niet eerder.”

“Kiki!

Help graven.

Ik kan het niet alleen.”

Hoewel Kiki meehelpt komen zij niet dieper dan de schouders van de robot.

Zij hebben een puntige steen nodig om de robot uit de grond te bikken.

Zij moeten de ouderen om hulp vragen.

Even later bikt Buck met een vuiststeen in het steen rond de robot.

Gelukkig hoeft hij niet alleen te bikken en te graven.

De ouderen helpen mee.

Pas na een maand is de robot voor de helft vrij.

Buck verliest zijn geduld.

Hij wil vandaag de robot uit de grond.

Doch de robot is onmogelijk zwaar.

Het is tot op heden niemand gelukt om hem geheel los te wrikken.

Dat komt doordat de grond rondom de onderkant van de robot totaal versteend is.

Het is zo hard als basaltsteen.

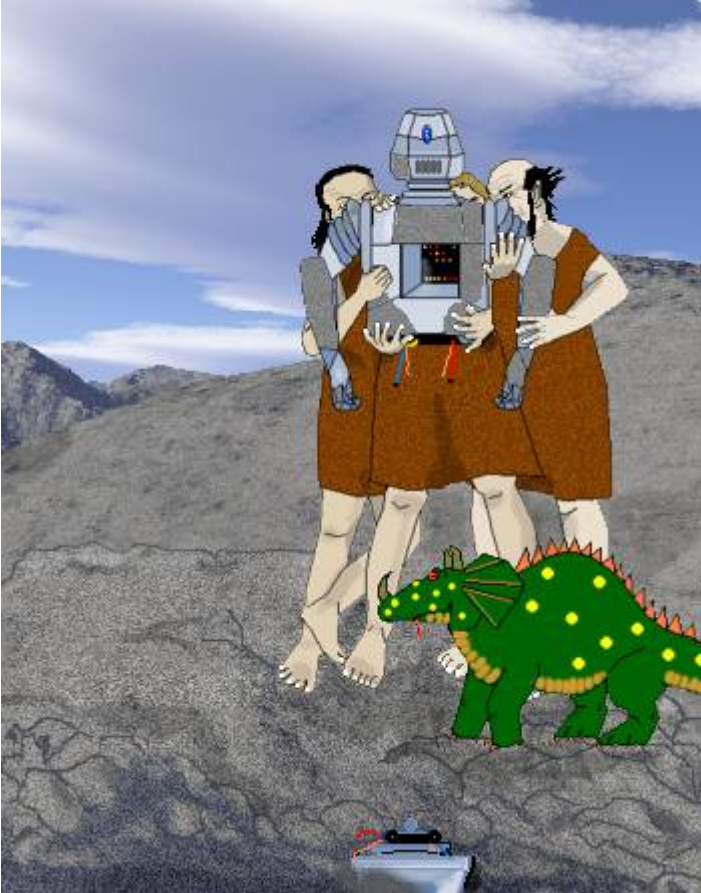
En met hun stenen gereedschap komen zij daar niet doorheen.

Met veel gekreun, gemor en met veel moeite rukken de mannen ruw aan het robotlijf.

Het kan dan ook niet anders dan:

“KRAK” De mannen schrikken ervan.

Zij hebben de halve robot te pakken.
Hij is nu wel los maar hij mist zijn beide benen.
Zijn onderhelft zit nog vast in de grond.

“Foei, wat hebben wij gedaan!
Buck moet weten dat hij stuk is, laten wij hem
roepen.”

HOOFDSTUK 4 VAN DE BERG.

Het luik in de voorkant van de robot, (zijn borst) opent zich.

Veel lichtjes flitsen aan en uit.

Plots slaat de robot af.

Daarom proberen de mannen de onderkant alsnog uit te graven.

Maar het lukt hen met geen mogelijkheid.

Gelukkig voelt een robot geen pijn.

“Ach, word niet boos, het is toch maar een ding,” verontschuldigen de mannen zich aan Buck.

“Werp het maar van de berg.

Wij hebben er toch niets aan!”

Buck rolt samen met de mannen de robot naar de berghelling. Dan smijten zij de robot van de berg maar die rolt niet verder dan de brede richel ergens beneden.

Daar blijft het roerloos liggen.

Kiki huilt als Buck vertelt dat de robot stuk is en onder aan de berg ligt.

Kiki wil toch echt nog één keer naar de robot gaan kijken.

Vandaag lukt dat niet meer want het regent alweer.

Je weet immers: Dan is de berg gevaarlijk terrein.

Twee dagen later daalt Kiki de bergwand af.

Dat is vrij moeilijk daar de berg nog erg glibberig is.

Na lang zwoegen staat hij eindelijk op de richel.

Het luik in de borstkas van de robot staat nog steeds open.

De ruimte binnenin is gevuld met modder.

Kiki ontdoet de robot van de modder.

“Arme robot, ik zal jou schoonvegen.

Jij lijkt wel op een modderman!

Jammer dat jij kapot bent.

Ik vind het heel verdrietig voor jou.”

Terwijl hij poetst veegt hij telkens zijn handen
aan zijn hes en zijn gezicht af.
Hij lijkt nu zelf op een modderman.
Helaas blijft het in het vakje waar de lichtjes in
moeten opflitsen donker.
Alle moeite lijkt voor niets.

Nu drukt Kiki op elk lichtje en bobbeltje.
Op elk uitsteekseltje drukt hij.
Plots hoort hij weer het enge gepiep en geknars.
De robot start op.
De lichtjes gloeien op en het grote luik sluit zich
langzaam.
In het hoofd van de robot opent zich een ander
klein luikje.
Nu is het blauwe licht ook weer zichtbaar.

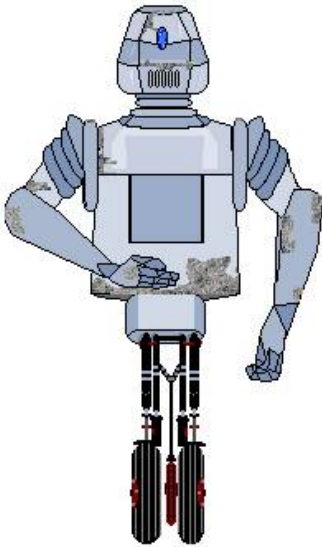
“Hallo Kiki, waar is jouw hond?”

“Wat? Hond?”

“Ik bedoel Knars jouw dinosaurus.”

“O Knars, die kan niet van de berg afdalen.
Hij heeft onhandige poten.
Hoe gaat het met je, robot?”
“Jij mist nu wel jouw benen. Ik vind je zielig.”

“Maar lieve Kiki, jij bent zo’n bezorgde jongen!

Mijn benen heb ik niet
overall nodig.

Ik heb namelijk
reserve onderdelen.

Er was kortsluiting.
Stroomuitval.

Ik weet even niet veel
meer.

Maar als jij opzij gaat
draai ik mij om.

Ik moet eerst in de
zitstand om vervolgens
mijn wielen uit te

klappen. Let op!

Nu ben ik wel veel kleiner dan gewoonlijk.

Mijn hoogte verschilt wel een meter!”

“Meter? Wielen? Wat zijn dat? Wat kun jij ermee?”

“Zul jij zo zien.”

“Hoe klim jij ermee naar boven?” informeert Kiki als hij de nieuwe onderkant ziet.

“Ik heb stevige en sterke handen, daarmee lukt het wel. Zodra wij boven zijn wil ik jouw huis zien. Ik zal het er laten blinken.”

“Wat is een huis? Wat wil jij zien?”

“Ik wil zien hoe jij leeft.”

“Ik woon in de berg. Iedereen woont in een berg. Na de val van de grote steen moest iedereen de bergen in. Die waren al jaren voor de ramp klaar gemaakt om erin te wonen. Wil jij eerst een grottekening zien?”

“Ja, laat maar zien.”

HOOFDSTUK 5

ALLES OPNIEUW.

Buck is verrast als zijn broertje met de robot naderbij komt.

De robot rolt rustig achter Kiki terwijl die hem van alles vertelt.

"Hè?" schreeuwt Buck.

**"Hoe heb jij die aan de praat gekregen?
Die robot was echt stuk!"**

**"Ik laat hem onze grottekening zien.
Dan kan hij erover vertellen."**

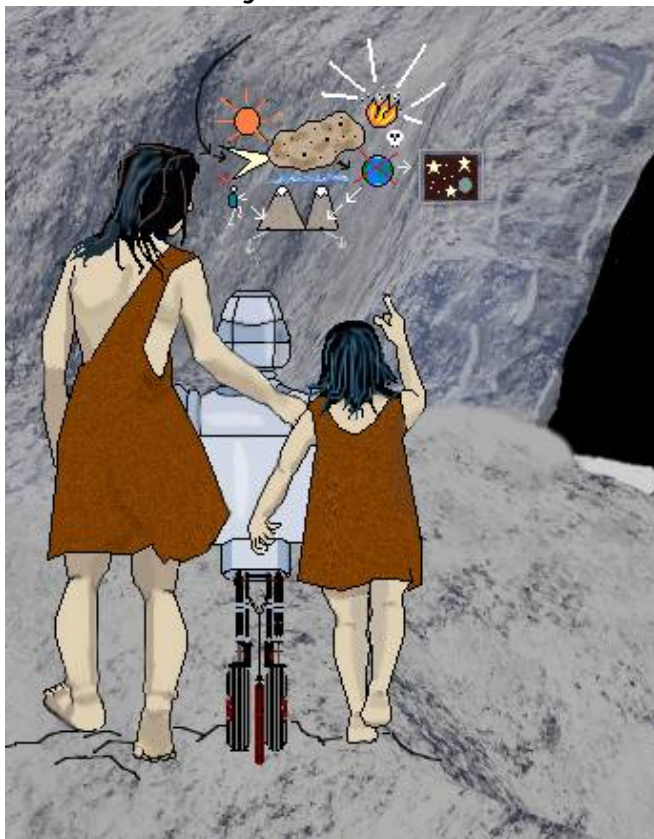
**"Goed dan loop ik ook mee want ik weet er ook
een beetje van.
Ik ben benieuwd of hij meer weet dan wij."**

Zij lopen de berggrot binnen.
Er valt flauw licht naar binnen.
Kiki wijst, hij roept: **"daar is de tekening.
Wat betekent het Robot?"**

Robot scant de tekening met een straal uit zijn blauwe oog.

“Even geduld, ik zoek het op.”

Dan vertelt hij:

Overall in de wereld had men instrumenten waarmee je het heelal mee kon afspeuren.

Zo'n instrument heette een sterrenkijker.
Je had hele grote maar ook kleintjes.
Natuurlijk ziet een grote sterrenkijker meer.
Rondom de aarde en ver daarbuiten had men ook
kijkers geplaatst, die waren het sterkst daar
kon je goed naar de verte van het heelal mee
kijken.
Zie jij die zon?
Daarachter hebben zij een grote zwarte pijl
getekend.
Dat betekent dat de grote steen van achter de
zon vandaan kwam.
Overigens draaide de steen al eeuwen rond de
zon.
Men hield die steen al jaren in de gaten.
Daardoor wisten de mensen dat de steen eens
met de Aarde zou botsen.
Nu kijk je naar het vuur.
Er staan witte strepen omheen als teken dat het
een enorme klap zou geven.
Daaronder zie je een schedel, je weet vast dat
het geen goed nieuws was.

Iedereen kreeg de keuze, of veilig onder de grond wonen of naar een andere planeet, naar Mars dus.

Dankzij de mensheid was Mars met algen een groene en waterrijke planeet geworden.

Maar niet iedereen kon of wilde dat.

Dus begon men voor iedereen die achterbleef grote bergen uit te hollen om onder de grond woonruimte te maken.

Een goed afsluitbare veilige ruimte onder de grond van de berg.

Iedereen wist daar op tijd te schuilen.

Na de ramp overspoelde de zee hele gebieden. Gelukkig waren alle mensen veilig voor vuur en water.

Ach zit het zo? Ik bedenk opeens....

Dus ik ging met mijn lieve familie mee de berg in? Zo kwam ik hier? Dit is dus de toekomst.

Daarom zei Buck dat jullie in het jaar 20 duizend na de val van de grote steen leven.

I k lag dus die hele lange tijd onder de modder.
I k was dus toch buiten, waarom?

Vertel eens, waarom zien jullie er zo uit?
Hebben jullie geen gewone kleding?"

" Ja, dit." Kiki showt zijn hes.

"I k zal jou ook wat vertellen," zegt Buck.
"Men vertelde dat de mensen vroeger erg knap
waren en haast niets zelf hoefde te doen.
Jij komt uit die tijd, Robot!
Maar na de ramp werd alles donker in de berg.
De mensen konden geen van hun spullen
gebruiken omdat die energie nodig hadden.
Dat was er niet meer.
En niemand was kundig genoeg om daar voor te
zorgen.
Zij moesten in allerlei gaten in de berg hakken
om frisse lucht te ademen en om een beetje licht
te hebben."

“Niemand had ergens verstand van.
Men zegt dat alles opgeslagen was op surfers
dat was een computer ofzo.
Ik begrijp dat niet, ik weet niet eens wat dat is.
En ik begrijp niet eens wat ik jou vertel!”

“Maar zonder stroom was er geen informatie.
Dus niemand kon iets maken.
Wij moesten opnieuw beginnen.
Vandaar dat jij steentijd zei.
Ik laat jou nu onze leefruimte zien.
Ik druk op de grijze knop dan gaat de zware
deur open.”

Robot rolt achter Buck en Kiki aan.
Hij rolt door een duister portaal naar de zware
deur die nu wijd open staat.
Er zijn honderden rotsige huizen zichtbaar.
Alles is een beetje verlicht door de gaten in de
berg die er ooit ingehakt werden.

“Ik verlies energie, ik word traag,” mummelt
Robot ineens.

HOOFSTUK 6

DE GESCHIEDENIS HERHAALD ZICH.

Robot rolt traag de berggrot uit.

Hij zal buiten een tijdje moeten opladen doordat zijn lichtcellen zowat leeg zijn.

Er is een enorme gietbui.

Hij wil de berg in maar zijn energie is nagenoeg op. Dan schuift onverwachts de grond onder zijn wielen weg.

Plotseling stort hij met steen en zand omlaag en verdwijnt onder de modder.

Hij denkt nog: "was dit niet eerder gebeurd?"

Maar zij blauwe oog dooft al en het luikje ervoor sluit zich.

Het luikje in zijn borst wil open maar het natte zand belet dat.

De lichtjes in het kastje doven langzaam.

Robot is totaal uitgeschakeld.

Hij zal moeten slapen totdat iemand hem vind en hem uitgraaft.

Boven tuurt Buck omlaag.
Hij weet dat de robot ergens moet liggen.
Maar de berg is te modderig en niet begaanbaar.
Dat is te gevaarlijk.

**“Kiki! Ik zie de robot nergens!
Die ligt weer ergens onder de modder.
Hij is niet te zien en dus ook niet te pakken.
Jammer.”**

Na een lange tijd floept opeens het blauwe licht
weer aan.

Robot staat achter een glazen wand in een
museum.

Er staat licht op hem gericht maar zijn
lichtcellen zijn niet in staat om op te laden.
Zij blauwe oog blijft vijf minuutjes aan en dan
sluit het luikje weer.

Voor de glazen wand hangt een bord met
opschrift.

***Dit is een oude robot uit het jaar 23 honderd
54. Toen was men net zo knap als wij nu.***

EINDE.